

EEN DAGJE UIT ...

Men zegt wel eens: "Dat kan toch niet". Maar de gebeurtenis die ik nu ga vertellen is echt gebeurd te Rumst en door Rumstenaars uitgevoerd of ondergaan ... we zien nog wel.

't Was een mooie zomerdag, zwoel, dorstig weer. Wat moeten sommige mannen nog meer hebben? Altijd goesting en dorst of andersom. Geen weer om overdadige inspanningen te doen buiten de koelte van een herberg en zeker niet zonder frisse, lavende drank. Daarom gingen onze spits- en drinkebroeders den Barbé, den Dore van Tille-Michel ¹⁵ en nog enkele companen op stap. Vroeger waren overal te lande veel, zéér veel herbergen die omzeggens dag en nacht open waren ten gerieve van klanten en plakkers. Zonder dat ze 't wisten waren ze van "den Baa" op de Vosberg geraakt. Op het kruispunt der banen stonden drie herbergen en na elke der drie instellingen bezocht te hebben besloten ze de trip naar boven, naar het "Bloedkapelleke" af te leggen, want daar woonden ook bekenden en was er drank te verkrijgen. Zij kwamen aan in café "Rol af". Doch wie lang gaat en bovendien geladen is met geestrijk nat heeft liever vervoer dan met de "voettram" verder te moeten. De baas van "Rol af" had vervoer! Dat vervoer mochten ze bezigen om ter dorpe te komen. Het was wel geen luxewagen of koets maar wel een karretje met een ... ezel. Geen gewone, alledaagse ezel weliswaar. Hij was uniek in zekere prestaties. Zo kon hij zonder gebruik van poten of wat dan ook een afgetrokken flesje bier in zijn muil nemen en in één adem uitdrinken. En de ezel lustte ze nog ook! Nu ons geacht gezelschap wist dat ze niet te voet verder moesten, wilde men de patron van "Rol af" toch ook iets laten verdienen. We moeten eerlijk zijn; niemand werd vergeten, ook de ezel niet. Het werd tijd om op te stappen. De ezel werd ingespannen en de groep nam plaats in het karretje. De eerste honderd meter ging alles naar wens maar dan kwam bij de ezel de reactie van bier en buitenlucht naar boven. 't Beestje zwijmelde, zakte door zijn poten, kroop terug recht, zwijmelde weer en wou dan niet meer vooruit. Eindelijk hadden onze vrienden het door: onze ezel was te zat om verder te gaan. Wat nu gedaan? Men kon niet meer verder en terug wilde men niet. Uiteindelijk had den Barbé het gevonden: de ezel op de kar en ter ontuchtering mee naar huis. Men zou hem de volgende dag wel terug brengen. Zo gezegd zo gedaan. Met veel moeite, gesakker en gesukkel kregen ze de ezel op het karretje. Het beest was te dronken om veel tegen te spartelen en bleef rustig liggen. Puffend, zwetend en met de nodige commentaar kwam het hele gezelschap tegen valavond in 't dorp, waar natuurlijk iedereen raar opkeek naar die eigenaardige stoet. Den Dore van Tille-Michel in de berries met langs weerszijde een helper en de rest van achter duwend. In 't dorp natuurlijk direct een joelende bende kinderen achter het gebeuren aan met de nodige vragen en commentaar.

Petrus Frans

¹⁵ Tille-Michel is de bijnaam van Clotilde van Kelst, moeder van Dore van den Bossche. Haar bijnaam kreeg Tille nadat zij als jong meisje bij Michel Cuykens gediend had.